

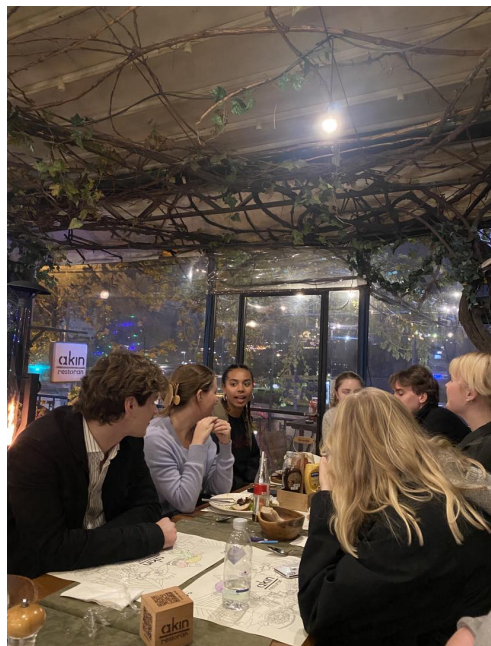
Berlingskes praktikanter i Istanbul - 2023

Vores studietur til Istanbul begyndte, da vi sent torsdag eftermiddag 30. november trådte ned på Tyrkisk jord - det, for manges vedkommende, første møde med vores NATO-allierede mod syd. Vi havde mange grunde til at tage til Istanbul, men det særligt interessante, rent journalistisk, for en gruppe som vores, er selvfølgelig landets forhold til pressefrihed.

Og netop dét blev temaet for vores fem gode dage i Istanbul.

Men inden det blev alt for højstemt, skulle vi lige have noget at spise, så vi hoppede med to ben direkte i en turistfælde af værste skuffe og spiste os mætte, inden vi røg på hovedet i seng.

Morgenen efter gik studieturen rigtigt i gang, da vi vågnede med udsigt til et hav af moskéer på den anden side af en mindre bugt, som udgjorde en af udstikkerne fra Bosporusstrædet mod øst.

Fredag skulle vi nemlig forbi Gazete Duvar, lokalt bare kaldt Duvar, som er et otte år gammelt, regeringskritisk, venstreorienteret medie med hovedsæde nær den store Taksim-plads i hjertet af Istanbul. Det tyrkiske fagforbund havde på forhånd gjort os opmærksomme på, at mediet kunne bidrage med en pro-kurdisk vinkel på vores besøg i det polariserede land. Men det kom snakken faktisk overhovedet ikke til at tale om.

Her mødte vi nemlig Didem Mercan - en ildsjæl af en anden verden, som egentlig havde uddannet sig i markedsføring og havde haft et fedt job i London. Men for hende er det så væsentligt at lave journalistik, at hun har helliget sit liv til at dække menneskerettighedssituationen i Tyrkiet.

Også selvom hun egentlig med dobbelt statsborgerskab, den ene halvdel britisk, bare kunne have efterladt Tyrkiet i stikken, blev hun hængende. Det var noget af en øjenåbner at høre hende fortælle om, hvordan de regeringstro IT-myndigheder i Tyrkiet på simpel vis kunne få lukket en artikel ned uden nogle større, uvildig rettergang, hvis systemet ikke fandt, at venstreorienterede Duvar dækkede tyrkisk politik, som det passede systemet bedst. Hun forklarede, med et lille glimt i øjet, at man ikke er en god journalist i Tyrkiet, hvis man ikke er blevet arresteret for sin journalistik.

Det er nok liige en anelse overdrevet, men hos os hang det ved. For oplægget gav os et billede af et land, hvor det er rigtig svært at trives, hvis man gerne vil lave magtkritisk, balanceret og fair journalistik.

Vi ville selvfølgelig også gerne have hørt om journalistikkens vilkår i landet fra den anden side. Men det tyrkiske statsmedie vendte aldrig tilbage på vores henvendelse.

Efter besøget hos Duvar drog vi på bedste turistvis videre ud i Istanbul, hvor vi blandt andet besøgte en moské og fik takket nej til et hav af gadesælgere, der efter bedste evne ville sælge luksusvarer. Den gik ikke.

Lørdag var endnu en spændende dag, for der tog vi til Asien. Eller vi tog i hvert fald over på den anden side af Bosphorusstrædet, og det er jo teknisk set Asien. Her bor nemlig Berlingskes Mellemøstkorrespondent, Carolina Kamil, som lukkede os ind i hendes stue til en snak om livet som korrespondent i Tyrkiet.

Hun var utroligt ærlig og enormt åben, så det blev til en meget spændende samtale om alt fra de store dagsordner i Mellemøsten til praktiske hverdagsproblemer som korrespondent i et fremmed land.

Hun berettede også om de spændende reportagerejser, hun har været på som korrespondent for Berlingske. Det lød som et helt utroligt spændende arbejdsliv! Korrespondentdrømmene begyndte i hvert fald at spire hos flere af Berlingskes journalistpraktikanter.

Derefter tog vi på en lokal restaurant i den asiatiske del af Istanbul, hvor vi blev serveret for et hav af forskellige tyrkiske delikatesser. Det var ikke buffet, som vi kender det fra Danmark, og det gik så stærkt med serveringerne, at det næsten var svært at spise op, inden den næste del blev serveret. Men lækkert var det!

Lørdag aften var vi ude og spise på den enormt lækre Bib Gourmand-restaurant Efendy Istanbul, hvor vi blev lagt ned af god service og glimrende mad. Derefter tog vi i byen. Det var en fantastisk dag.

Efter en fed bytur lørdag aften stod den søndag på turisme og afslapning. Vi brugte ikke dagen på særligt meget andet end at tulre rundt i Istanbul, hvor vi dog besøgte både Hagia Sophia og Den Blå Moske. Wauw, de moskéer er smukke.

Mandag blev den sidste reelle rejsedag på vores studietur, og det blev måske bedst symboliseret af det dårlige vejr, som bød på blæst og en ordentlig regnbyge. Og nåe ja - også et jordskælv målt til 5,1 på Richter-skalaen. Det skete langt syd for Istanbul, men det kunne alligevel tydeligt mærkes fra sengen på niende etage i vores AirBnB-lejlighed.

Det skulle dog ikke forpurre vores planer over middag, hvor vi tog forbi TGS Akademi og mødte Orhan Sener. Han er aldeles aktiv i det ene tyrkiske fagforbund for journalister, TGS, underviser på Başakşehir Universitet og leder på TGS' journalistuddannelse.

I et lærerigt oplæg forklarede han, hvordan polariseringen langsomt, men sikkert, har ædt sig ind i det tyrkiske mediebillede og i det tyrkiske samfund. Blandt andet forklarede han, at der mellem pro-Erdogan- og anti-Erdogan-journalister, er så store uenigheder om den journalistiske fremgangsmåde, at det gamle fagforbund knækkede i to. TGS er altså for de venstreorienterede og regeringskritiske, mens resten af "mainstream-media", som han beskrev det, var organiseret i det andet forbund.

Orhan var selv tydeligt farvet af sit eget ståsted, men han var sådan set imponerende nuanceret i sin udlægning af vilkårene for tyrkisk journalistik og i sin beskrivelse af præsident Erdogan - en mand, som Orhan roste, selvom præsidenten og ham ikke - hvilket var helt tydeligt - på det fjerneste delte verdensbillede med hinanden.

Mandag aften blev vores sidste sammen i Istanbul, og vi rundede det hele af med endnu en tur ud og spise.

Morgenen efter fløj vi trætte, men afsindigt klogere, hjem til København.